

STŘEPTY NARKOMANIE

Závislost

Nastala noc, v té hlubině mlčím.

Sním, že vše je znovu poprvé,
a než stíny přilnou ke stěnám,
čekám, až odejdeš z mé krve.

Jsi vábivé volání na dně propasti,

kam hledím jednou za život.

Jen prosím zůstaň tajemná jako vesmír;
tak nekonečná jako pout' rozbouřených vod.

Plíživé vize pronikají kůrou vědomí;

z něj spláchnou poddajnost bytí,

ale na konci čisté meditace

jsem bez tebe smutně opuštěný;

chycený v rozhozené síti.

Mám nemoc motýlích křídel,

proto odmítám trpět lidsky,

když v záblescích temných hvězd

ještě stále vnímám směr, kam letět,

jak před obdivem své mrtvé krásy unikat.

Opět jsem zestárl.

Pění a přetéká pohár, jenž zbyl pro mě.

Ještě se nadechnu, než skromně poděkuju.

Potom snad jen: „Živijó! Na zdraví a do dna!“

Zrádné je vítání, a ty ses nezměnila.

Sním, že zmizelo z mysli, co v ní dlelo,

že vše je znovu poprvé.

V té neposkvrněnosti,

než stíny přilnou ke stěnám,

dychtivě čekám, až odejdeš z krve.

Chci už noc klidnou

a prostou radost z nových rán.

Pokoj XXI

Zamknem, zhasnem, pleskne to masem;
na stěny, zrcadla, okna přepíšem pokojový řád
vínovou rtěnkou zářící ženskostí.

Podívej, vlky z lesů žene hlad;
a ty chceš něco jako *Lásku*.

Co třeba sobectví?

Splývají spolu.

Chceš-li uprchnout, zůstane jen vina.

Hrouť se, hrouť milostné paradigma,
v něm krvavá bělma, lesbické stigma,
a už mě neděsí, když se ptáš:

„Víš vůbec, jak se řeže královská žíla?“

Ano, napříč všemi směry.

Do boje se nezrodila.

Táhni pryč, i se svou *láskou*,
mě nezajímá chtít víc, než dá se dát.

Raději chodím po mostě Legií,
já zůstávám, dny prchají.

Už táhni s ní, mě nedojímá;
stále chtít víc, než dá se dát.

Chci mezi racky bez lásky létat,
tak užij si sama ten citový chlad.
Svlékni šaty, snad se smilují.
Vždyť peníze zbožňují tvé tělo
a jsi taková roztomilá;
jako náhrobní kámen
v domečku pro panenky.

Karma hoří, mlčí žádostivý plamen,
všechny nás jednou pohltní
uhelné aroma, hluboké kóma,
děsivý měsíc, krvavá bělma,
a než uplyne vteřina ticha,
naposledy to křupne,
jak kousnu hlouběji do jablka.

Hodina jeleních bojů

Hlubina času závratí svádí

za větrem se chvějícím plamenem svíce,
tanečnicí vlnící se v závoji tkaném ohnivou nití.

Cítím ji v sobě. Vnímám, jak svítí silueta nahých boků,
jež na dotek čekají, a hoří-li ve mně, já hořím s ní.

Stéká vosk – chladne slza, neskane z líce osamělá,
když chystá se hodina jeleních bojů,
v níž hovory plují na vlnách monologů jako lodě,
jež jaté tichem polárních moří hledají cesty do přístavu
a ztroskotávají na rodném břehu.

Život? – To je pěnící heroin ve žhavé lžici.
Polkni jej, odmítni, žilami nech téci;
mnoho se mění – my zůstáváme stejní,
myjeme si ruce nad poraženými.

On život je otázkou a zároveň odpovědí,
tak už do prdele s abstraktní smrtí, když páchne tělem.
Chci jen, ať zabolí, co zabolet musí,
a vše ať zaniká pádem do časojámy,
kde se kyvadlem vrací, co už jsme postrádali.

Boj

Vztahuju ruce po knize,
na suchých stranách papíru
zanechám krev vesmíru.

Vztahuju ruce po cracku se stigmatem na krku.

Má temná skica života je rozprostřená samota.

Vztahuju ruce k obětí budoucnosti bez dětí.

Vztahuju ruce a nevím proč.
Veškerou vinu svaluji na ně.
Chci svůj klid, tak leštím zbraně.

Andělé spí, do mě se střílí.
Prásk! Ta ra ta ta!
Zbyly jen fleky na košili
a láhev načatá.

Rozkvétající kokain

(variacie na básněň *Přetékající pohár* od F. Gellnera)

Já držím kokain ve své dlani.

Je sněhový a rozkvétá.

Já držím kokain ve své dlani,
jenž čeká na vdech člověka.

Jenž čeká, zdali alkaloid
se do brázd vyschlých rozlije,
na snivých květech v jiných světech
zda zavěsí své krůpěje.

Jenž čeká, zda se sehnou květy
pod onou tíží ku zemi.
Jenž čeká, zdali jiné světy
rozzáří svými vůněmi.

Já držím kokain ve své dlani,
jenž čeká na vdech člověka.
Já držím kokain ve své dlani:
Srdce mé, které rozkvétá.

Spermatický život

Život je jako odtékající sperma.
Vše, co se dalo, dávno už jsem prožil.
Na mokré trati z městečka Palerma
vpravím si chladnou jehlu do žil.

V hlavě mi ohňostroj teď duní
a pro Kafkovu proměnu,
rád se zřeknu sladkých vůní
z lhostejnosti pro ženu.

Slzy se nesmejou ze smutných očí.
Do duše vkrádá se s léty chlad.
Ženy mě znásilňují a v hlavě mučí
jako po další dávce hlad.

Sebevražedná lyrika

Má oblíbená hra
opět kola roztáčí.
Předem daná pravidla
v životě nestačí.

Prohráváme, miláčku.
Víme to oba.
Prahnem po začátku
znova a znova.

Vítězným pochodem
nebývá láska.
Sílí, utichá,
jak cracku dávka.

Svrhla mě, spálila,
svázala s tebou.
Z mých rtů nakreslila
polibek na rozloučenou.

Obláček namodralý
tiše se rozplýval.
Vše, co jsme milovali,
milovat budem dál.

Difrakce života

Řvoucí vítr do oken duje.
Zašlý život vzduchem poletuje.

Stíny a paprsky noční hru hrály,
jako já, jako ty, když jsme se milovali.

Difrakce prostého života mého
vlečou duši zemí neznámého.

Střep nenávisti hruď probodává.
Přece jsem coura, jež lásce se nepoddává.

Den za dnem tělo špinavou ulicí vláčím,
malinko k smíchu, malinko k pláči.

Zrcadlem stala se obchodní výloha.
Vzrušení? Závisí, jak štědrá je záloha.

Taková jsem!
Tak tu stojím!
Nedoufám, žiji,
i lecčeho se bojím.

I Slunce vychází

I *Slunce* jednou vychází,
když sjetí vracíme se domů.
Naše srdce nikomu neschází.
Jsme ztracená generace
z půlnočních pogromů.

Zvracíme na každém rohu,
to si jen značkujeme cestu.
Nemůžu došlápnout na nohu.
Ušpinil jsem si i černou vestu.

Jenom ti psi nás milují.
Decentně mateřsky olizují.

Hořce sladký koks

Opět blbý den pro život;
potopy – tornáda – žárlivost.

Jen zbrkle neměň svůj obraz,
neb po pádu nastane odraz.

Přidej se k nám do klubu
vracejících se holubů.

S hořce sladkým pylem na rtech;
smyslem života značky *Nádech*.

Potom na vrcholu extáze,
každý něco dokáže.

Anýzové noci

Tu noc jsi anýz,
na tisíckrát rozkvétáš,
když dýcháš voníš anetolem
když dýcháš – žiju své anýzové noci.

Tu noc jsi arak, uzo, sambuca,
jsi jako pastis jantarová
a čirá, než voda tě zkalí do mléka.

Už jen dvě minuty zbývají do půlnoci.
Jenom dvě minuty nás dělí.

A tak navždy v jantaru být zkamenělý
Být navždy v tobě pouhý hmyz,
Být jenom šperkem, který děsí.
To jsem Já a to jsi Ty.

Notorická

Kam odkráčela minulost, která se nevrátí?

Iluze nás co možno nejloubeji zatratí.

Kam zmizel úsměv, jenž mě nadnášel?

Kde zůstal klíč od srdce, který jsem nenašel?

Odcházíš lehce. Proč všechno odchází?

Stejně jako voda z řeky do moře

odchází z mé mysli bolestivé hoře

a cesty se opět jinudy rozchází,

ve směru zbytečně vyslovených frází.

Strašný je čas, který minul a neviděl.

Neviděl vzpomínky, jež se nevrátí,

doteky našich těl, zázraky lásky;

dny, kdy jsme věděli, jak se milovat;

a navzájem se přitom nevzdalovat.

Tehdy byl život vánkem a došel až k moři,

ale dnes cítím jeho plamen, kterým jednou shořím.

Kde jsou ta srdce a šťastné obličej?
Jsou obětmi dnů, které žijeme kdekoli?
Stále se ptám, co nám život zaručuje
a když piju, potom pravda nebolí.

Mříží

Je ve mně mříž tvého těla
Stále jsi se mnou, jen léty unavená
Podobáš se klasu, který vítr nalomí
Jdeš jako déšť, jenž neví, kam prší

Jsi vášnivá touha rozedřít si strupy,
sledovat krev stékající rubínovou slzou na ubrusy
a síť náhrdelníku ji dnes už nezachytí.

Jsi mříží, kmeny stromů v lese,
A vrásčitého se dotýká jen kdo bloudí,
Kdo útěchu hledá v neměnném Čase – Prostoru
V neměnné Větě

Jsi ve mně mříž
A kdo ví, kam až klesá,
co jsme milovali...